

La vida continua igual: de les *boîtes* als grans festivals d'estiu

Dels patis i terrasses d'estiu dels anys cinquanta als festivals actuals, passant per les mítiques discoteques de Platja d'Aro, Empuriabrava i Lloret, el sector de l'oci nocturn ha crescut molt i s'ha diversificat a les comarques gironines, però els costums i els gustos del públic tampoc no han canviat tant.

Text > **XAVIER CASTILLÓN**, periodista

En la primera meitat dels anys setanta del segle xx, semblava que Julio Iglesias tingués una base d'operacions a la Costa Brava, perquè el cantant madrileny no parava d'actuar-hi, a locals tan selectes com ara el Sarabande Club de l'Hotel Cap Sa Sal de Begur o el Paladium de Platja d'Aro; discoteques, sales de festes o *boîtes*, com els deien a l'època, que durant molts anys van concentrar una bona part de l'activitat nocturna, tant en l'àmbit social com artístic, d'aquesta zona beneïda pel turisme. I va ser així, sobretot, perquè aquests locals no tenien competència a l'Espanya dels últims anys de la dictadura i els primers de la democràcia, on les *boîtes* plenes de llums, música i fum assumien diverses funcions: eren escenaris de concerts i altres espectacles i actes socials, però també llocs on es gaudia d'una certa llibertat, encara que fos vigilada, sobretot perquè els turistes s'emportessin una imatge d'obertura a canvi de les seves divises.

Julio Iglesias a Paladium

Encara que a principis dels anys setanta Julio Iglesias va freqüentar regularment alguns locals de les comarques

>> *Julio Iglesias en el primer concert al Festival de Cap Roig, a Calella de Palafrugell, el 14 d'agost de 2009.* Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT. (LLUÍS SERRAT MASFERRER).

>> *Julio Iglesias a Paladium, l'any 1974.* (Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. NARCÍS SANS.)

gironines (com l'esmentat Paladium, on va arribar a actuar cada estiu entre el 1974 i el 1978, justament l'any que el va fitxar la multinacional CBS i des de Miami va començar la conquesta del mercat anglosaxó i del món), després, convertit en un fenomen internacional i en un artista de grans recintes, ja no es va deixar veure tan sovint per aquí, fins que, ja en el nou mil·lenni, va actuar quatre anys seguits al Festival de Cap Roig, entre el 2008 i el 2011. En definitiva, l'espai havia canviat i el protagonista s'havia fet gran, com el seu públic, però en realitat tot continuava igual: simplement, els grans festivals d'estiu havien agafat el testimoni de les antigues *boîtes* i sales de festa, tant en el vessant social com en l'artístic, amb uns aforaments més grans, uns muntatges escènics més espectaculars i, sobretot, uns pressupostos molt més alts i, en consonància, unes entrades molt més cares i una projecció mediàtica infinitament superior que quan Julio cantava a Paladium, aquell petit paradís de glamur afrancesat ara convertit en ruïnes. És cert que, al marge de Julio Iglesias i d'altres artistes reincidents al llarg dels anys, com ara el ja retirat Joan Manuel Serrat i la família Flores (primer va ser Lola, ara la seva filla Rosario), òbviament hi ha hagut la lògica renovació generacional en els cartells artístics dels festivals i auditoris gironins, sobretot a l'estiu, i ha augmentat

exponencialment la quantitat de grans figures internacionals. Ningú no es podia imaginar fa mig segle que algun dia Bob Dylan, Lou Reed o Elton John acabarien actuant a casa nostra.

Però tota aquesta esplendor no ha sorgit del no-res. Hi ha hagut una gran evolució des que Ferran Agulló va batejar la Costa Brava a principi del segle xx i la van anar descobrint progressivament els estiuejants de proximitat i els turistes de la resta del món, aquests últims sobretot a partir dels anys cinquanta i seixanta. No és casualitat, per tant, que a Platja d'Aro s'inaugurés el 19 de juny del 1965 el «night club» Tiffany's, que gairebé va introduir el concepte actual de discoteca a l'Estat espanyol i que, de fet, va inspirar el futur creador del Pacha de Sitges per tirar endavant el seu projecte com a primera baula d'una cadena d'abast internacional. A partir de Tiffany's, van començar a proliferar les discoteques i sales de festa a Platja d'Aro, sobretot el Maddox, que Oriol Regàs va convertir en tot un fenomen social, i també un dels primers Pacha fora de Sitges. Mentrestant, al nord de la Costa Brava també anaven emergint altres locals memorables com ara la sala de festes rosinca El Cid, reconvertida el 1980 en la discoteca Chic, que va revolucionar les nits alt-empordaneses, més o menys en la mateixa època que Scopas, Octopussy i Passarel·la a Em-

puriabrava. I, al sud, sobretot Lloret consolidava, a partir de discoteques històriques com St. Trop' o Revolution, el seu protagonisme dins la rica escena nocturna de la Costa Brava.

Un tancat de canya i vi gasificat

Un bon testimoni d'aquesta evolució dels costums noctàmbuls és el promotor artístic Joan Planas Casadevall (Llagostera, 1949), segona generació del negoci familiar creat pel seu pare, Joan Planas Nuell (1917-1977). «El meu pare treballava a la farinera de Llagostera i també feia de cambrer, i així va començar a interessar-se pel món de l'hostaleria. L'any 1942, l'orquestra La Principal de Llagostera no tenia cap actuació contractada per a la revetlla de Sant Joan. Li van dir al meu pare si ell en volia organitzar una a Llagostera i ho va fer, amb un tancat de canya i una barra amb vi gasificat i gasosa. La revetlla va anar prou bé i ja van quedar per la de Sant Pere», explica el fill del protagonista, que va començar a organitzar aplecs i balls. «Un dia se li podien presentar fins a tres orquestres diferents a la plaça de Llagostera buscant feina i ell les distribuïa pels pobles.» Planas recorda que, a partir dels anys cinquanta, van començar a obrir-se les pistes i terrasses pioneres, com ara el Pati Blanc de Llançà, La Palmera de l'Escala, La Raqueta de Tamariu, La Bolera de Llafranc, Los Almendros de Palafrugell; la

>> Ball popular a Cornellà del Terri. (Foto: DIPUTACIÓ DE GIRONA. INSPAÍ. RAFAEL VILLARRUBIAS ROS.)

>> Actuació del grup Màquina! a la discoteca Maddox de Castell-Platja d'Aro, el juliol de 1970. (Foto: DIPUTACIÓ DE GIRONA. INSPAÍ. SEBASTIÀ MARTÍ CALVO.)

Pista Bassó, el Fiesta i el Flamingo de Platja d'Aro, i Sa Carbonera de Tossa, uns recintes generalment oberts que després es van començar a cobrir, i en els quals s'alternaven les sessions de ball amb actuacions musicals. Ja en els anys vuitanta van aparèixer les anomenades «gales d'estiu», uns espectacles d'un cert nivell vinculats, per exemple, a casinos com els de Peralada i Lloret. «Però es veu que la paraula *gala* no funciona, no ven. Així que ara tot són festivals», conclou Joan Planas.

Discoteques i alliberament

També coneix bé les coses de la nit Tito Planas, que té més de quaranta anys d'experiència com a discjòquei a les principals discoteques de Platja d'Aro i altres locals de tot Catalunya i de la resta del món. «En els anys vuitanta, les discoteques van simbolitzar un cert alliberament respecte a la situació política i social de la qual veníem. Després

de la dictadura, la gent es volia divertir. I en els anys noranta es va produir el boom de les macrodiscoteques», explica Planas, que reconeix que a partir del canvi de mil·lenni la situació va canviar per «les restriccions dels horaris dels locals i els controls d'alcoholèmia». El discjòquei subratlla que, actualment, l'oci nocturn tradicional ha de competir amb moltes més alternatives de lleure i, en general, «la gent sap fer una millor gestió del seu temps lliure i la seva manera de sortir i divertir-se».

Pim Colomer és conegut per haver estat propietari del bar Nummunit, tot un referent de la modernitat a la Girona dels anys vuitanta i noranta. Colomer ja tenia experiència en el sector a la discoteca Zeppelin d'Anglès, propietat dels seus oncles, i posteriorment va participar en la gestió del Pacha de Platja d'Aro, però recorda sobretot com una gran etapa la de les carpes d'estiu de la Devesa de Girona, entre els anys noran-

Ningú no es podia imaginar fa mig segle que algun dia Bob Dylan, Lou Reed o Elton John acabarien actuant a casa nostra

ta i la primera dècada del nou segle, en què ell dirigia la vela Nummunit. «Van tenir molt èxit. La gent de Girona va deixar d'anar tant de nit a Platja d'Aro i es van evitar molts accidents, fins que van decidir que les carpes estressaven els ocells de la Devesa, com si les Fires no.» La qüestió és que les carpes i terrasses d'estiu van recuperar l'essència d'aquelles pistes a l'aire lliure dels anys cinquanta i seixanta, i que ara els festivals d'estiu proliferen com mai. La vida, ja ho deia Julio, continua igual.